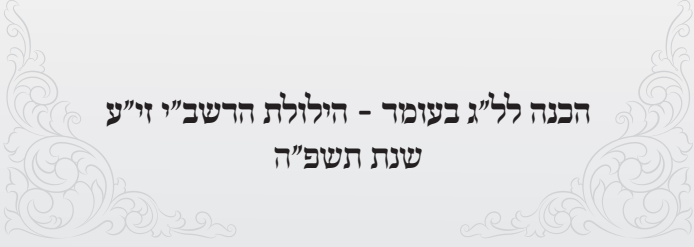

היילוגעד רבי שמעון נפשי חולת אהבתך

נלקט ונערך מתוך שיחות מורינו המשפיע
הגה"צ רבי יהודה ארי' דייטש שליט"א

הכנה לל"ג בעומר - היולולת הרשב"י זי"ע
שנת תשפ"ה

לשמיעת שיעורים, דרשות ושיחות
מפי מוריננו הגה"צ המשפיע שליט"א
בטל': 0733211777

נערך ויוצא לאור ע"י
מכון אור האהבה
להדפסת שיחות מוריננו המשפיע שליט"א
עיה"ק ירושלים ת"ו

הערות והארות יתקבלו בברכה:
a0773182436@gmail.com
או בפקס: 0773182436

עימוד:
"ואנוהו"
05331.05646

בהיכלא קדישא דבר יוחאי

יעמדו על הברכה אנשי החיל המזכירים בכתר שם טוב, מופלאים בתורה
עבודה וגמילות חסדים ולבם בוער באש אהבת קוב"ה אורייתא וישראל,
העומדים תמיד הכן בלב ונפש למען החזקת התורה בנגלה ובפנימיות
ובאהבתה ישגון תמיד, אוהבים נאמנים ומקושרים בלו"נ למו"ר
הגה"צ שליט"א ועומדים תמיד לימינו להרמת קרן התורה והיראה
למען שמו יתברך באהבה ואשר נטלו חלק וראש בהדפסת הקונטרס

(לפי סדר א' ב')

הרה"ח מוה"ר אברהם בנימין אלימלך בן מרים שליט"א

הרה"ח מוה"ר יקותיאל יהודה בן העניא מליא שליט"א

הרה"ח מוה"ר נחום זלמן בן נחמה שליט"א

הרה"ח מוה"ר שלום יצחק בן טשבע שליט"א

הרה"ח מוה"ר שמואל ישראל בן שרה דינה שליט"א

זכות הרשב"י הקדוש יעמוד להם ולמשפחותיהם לראות שפע נחת
והצלחה וימלא השי"ת כל משאלות לבם להשפיע עליהם שפע ברכה
עד בלי די שיזכו להמשיך ולהאיר את העולם באור פנימיות התורה
והעבודה הטהורה והיה מעשה הצדקה חיים ושלוש עד העולם

תוכן הענינים

ג "עולו ואתכנשו"
ג מהות הפיוט "בר יוחאי" למה השיר מלהיב כל כך?!
ד תולדות חייו של רבי שמעון לביא מחבר ה"בר יוחאי"
ד מקים עולה של תורה בעיר טריפולי
ה כתיבת ה"בר יוחאי" בכמיהה וזיסופים!
ז הצדיק שנשמתו תמיד במידון
ז ההצלחה הגדולה נמצאת במקום ששם נראה שלא הצליח...
ז שיטת רשב"י: עיקר העבודה הוא ההסתכלות הפנימית! ביאור דבריו בש"ס
ח בן הוא שיטת ר' אלעזר בנו, ולכן יכולים לפטור כל העולם מן הדין
ח הטעם שר' שמעון מחבב את המצוות הנעשים ע"י הדסים
ט הדסים רומז לעיניים עיני השכל ביאור ענין "הדס שוטה"
ט בעיני השכל רואים את הנקודה הטובה שבכל יהודי
י הדסים רומז לענין השלום
יא ר' שמעון גילה ע"י ההדסים שאפשר להמליך את ה' מתוך הגשמיזם
יא ביאורו הנפלא של המהר"ם שיק ליישב סתירת המימדות של רשב"י
יג לפ"ז מובן הרמז של הבית אהרן ש'מבשרי' אותיות רשב"י
יג ר' שמעון גילה את אור הגאולה בתוך הגלות - הבטיח שלא תשתכח תורה מישדאל
יג אור הגאולה של ר' שמעון הוא הזוהר הק' וההסבר לכך שהזוהר שהיה טמון קרוב לאלף שנה
טז

הייליגער רבי שמעון

- בספרא דא יפקון מן גלותא" | ללמוד אף בלא הבנה | תיקון לעזונות חמודים טז
- ביאור המאמר "מאן פני הארון דא דשב"י" טז
- לימוד "נגלות התורה" בזמן הגלות, ו"נסתרות התורה" בזמן הגאולה, אבל דשב"י הזריח אור הגאולה בלימוד נסתרות התורה בתוך הגלות יז
- ר' שמעון לשיטתו ד'זיקה בכנוסה' | אור הגאולה מאיר עלינו גם היום בתוך הגלות יח
- ביאור שמחת ל"ג בעומר ש"פסקו מלמות" יט
- תלמידי ר"ע עסקו בעבודת ה' ביראה, דשב"י גילה עבודת ה' בשמחה ואהבה יט
- לעבוד את ה' עם חיות ו'פרישקייט' כ
- עיקר השמחה ביום ל"ג בעומר הוא יום המתקת הדינים כא
- הגילוי והסוד של ר' שמעון: אגן בחביבותא תליא מילתא | כא
- "ארחמך ה' חזקי": טאטע זיסער! איך האב דיר ליב! כא
- ר' שמעון הוא צדיק חי! | הרמז בשמו הקדוש כב
- הסוד הקדוש של הרה"ק רבי צבי הירש מדיננוב על יום ל"ג בעומר | לחיות בשמחה ובאור | אהבה שקדמה לבריאה כג
- החידוש של הגאון מקוטנא | טעם שריפת הבגדים כי העיקר הוא הפנימיות. כה
- ביאור המעשה של המג"א בשם השער הכוונות | מעשה מבהיל מהחיד"א | ישוב סתירת המעשיות כה
- עיקר ההתקשרות לד' שמעון לשמוח בגילוי אור האהבה ופנימיות התורה מז
- סודו של ר' שמעון להתחדש בנקודת האהבה ועי"ז זוכים לכל הישועות | ביאור המעשה בצידון מז
- הכנה לקראת העלי' למירון | לצעוק רבי ש-מ-ע-ו-ן! כח
- פיזטים לל"ג בעומר ל

הבנה ל"ג בעומר

מירון, החל מיום ל"ג בעומר שנת ג' אלפים תתק"כ יום בו נסתלק רשב"י וגופו הקדוש נישא ברוח סערה בכנפי השכינה להיטמן בהר מירון חמדת הלבבות, במשך 1865 שנים, מי הוא הצדיק שנשמתו מופיעה בהר הקודש מירון יותר מכולם. מלבד הרשב"י הקדוש?

הלא רבי שמעון לביא, [בעל השמועה עומד כנגדו] המקובל הקדוש שחיבר את השיר הפלאי והסגולי 'בר יוחאי', שהתקבל בכל תפוצות ישראל [ונודע דברי הישמח משה פ' וזאת הברכה שהפיוטים שנתקבלו בקרב ישראל בודאי ברוח הקודש נאמרו], והוא פיוט שאין דומה לו בכל תולדות עם ישראל, המבעיר לב כל שומע

"עולו ואתכנשו"

קול הכרוז 'עולו ואתו ואיתכנשו להילולא דרבי שמעון' שיצא ביום הסתלקות התנא האלוכי אדונינו רבי שמעון בר יוחאי (א"ל) האזינו דף נ"ו ע"ג, עדיין יוצא ומרעיד כל לב יהודי, מקצה העולם ועד קצהו, גם אם יהיה נדחך בקצה השמים, האהבה שבוערת בלבבות ישראל לרבי שמעון, הולכת ומאירה ובווערת וגוברת מדור לדור ומיום ליום.

מהות הפיוט "בר יוחאי" | למה השיר מלהיב כל כך?!

הנה הבה נתבונן לאורך כל ההיסטוריה של הר הקודש

הייליגער רבי שמעון

תולדות חייו של רבי שמעון לביא מחבר ה"בר יוחאי"

רבי שמעון לביא נולד בשנת רנ"ב להוריו שהיו ממגורשי ספרד שהתיישבו במרוקו, כשעלה ונתעלה במעלות השלימות בתורת הנגלה והנסתר, חיבר פירוש נורא וקדוש על הזוהר הקדוש 'כתם פז' (כיום קיים צידו רק החלק על זרעית שמות), משסיים לכתוב את חיבורו יצאה נפשו מתשוקה לעלות לארץ הקודש לפקוד את קברו של רשב"י, ולהביא לו דורון את הפירוש הקדוש שכתב על ספר הזוהר הקדוש.

מקים עולה של תורה בעיר טריפולי

בדרכו ממרוקו לעבר ארה"ק עבר באחד מתחנות הדרך במדינת לוב, שם הגיע לעיר הבירה טריפולי, ומצא שם קהילה יהודית שבורה ורצוצה ברוחניות וגשמיות, כמעט לא נותר מהם מאוס, היו אלו ארבעים משפחות שרידי חרב לאחר שעלה עליהם הכורת משונאי

באור היקוד, והנשמה הפנימית של כל מי ששומע אפילו רק את הניגון, כל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו מתלהטים בבעירה פנימית ותשוקה בוערת, בעוד שכמעט אין מי שיוכל לומר כי הוא מבין את פירוש המילות, ועובדה זו היא לא רק בדורנו, אלא כבר לפני יותר ממאתים ושלשים שנים, מתארים גאוני הבית דין דקהילת ליורנו (בהסכמתם על כתם פז) את השיר בר יוחאי: "כל אדם חזי ביה חוצב להבות אש בסדר קדושה רבה".

(מעשים בכל יום, בחתונות אחרי כל גמר הריקודים כשהבחורים המרקדים כבר תמו שארית כוחותיהם, והתזמורת מתחילה לנגן: ב-ב-ב-ב-ר י-ו-ח-אי, כאילו רוח חדשה נושבת כעין תחיית המתים להתחיל ולרקוד כשהנשמה מתחילה לבעור וסוחפת אחריה את הגוף...).

בכדי להבין את הפנימיות של שורש הדברים שומה עלינו להתבונן, מי הוא זה אותו רבי שמעון לביא? ומתי חיבר את הזמר בר יוחאי?.

בקול רם וכל הציבור יאמרו אחריו, וכך נשאר לדורות מנהג טריפולי שביליל ש"ק הש"צ מתפלל בקול רם. (המנהג ונימוקו מוזכר בשו"ת שומר אמת סי' לד סק"ג ובס' מגיד תשובה ח"ה סי' לד).

החיד"א בשם הגדולים (אות ט סעיף קטן) המגדיר את מה שפעל רבי שמעון לביא עם יהודי טריפולי: 'הרביץ להם תורה וכמעט הצליח לגיירם'.

כתיבת ה"בר יוחאי" בכמיהה וכיסופים!

כעבור תקופה, משביקש להמשיך בדרכו הנכספת לארה"ק סובבו בני העיר טריפולי את המרכבה, והתנפלו לרגליו בבכיות ותחנונים: על מי תנטוש את הצאן, רבינו? הלא אין בנו מדע ושכל איככה נעבוד את ה'.

הוא עצר לרגע, נשא עיניו לשמים וכה אמר: רבון העולמים, גלוי וידוע לפניך משאת נפשי ותשוקת נשמתי לחונן עפר ארצנו הקדושה ולהתרפק על ציונו הקדוש של

ישראל שהחריבו את הקהילה המפוארת והעשירה עד היסוד. יהודים שבורים אלו היו עמי הארץ בתכלית השפלות ולא ידעו אפילו הלכות יסודיות כשמירת שבת, הלכות ברכות וכדומה.

ורבי שמעון לביא בראותו את החורבן הנורא התאזר בכל עוז ללמדם יסודות היהדות וכללי ההלכות הבסיסיות, במשך כמה שבועות היה להם כאב רחמן ועודדם ברוחניות וגשמיות, הוא תיקן תקנות והעמיד להם בית חינוך.

אחת הדוגמאות שנתרו עד היום, היה כשראה בליל ש"ק כי התפילה מתארכת, ותמה על הדבר, עד שהבחין באחד המתפללים שמכה 'סלח לנו', לאחר בירור קצר, התוודע כי אין הם יודעים כלל שיש שינוי בתפילות השמונה עשרה של שבת לימות החול. יש לקחת בחשבון שמדובר בתקופה בה עוד לא נדפסו סידורים וספרי קודש כלל, ולא היה מצוי שום ספר הלכה, לא 'משנה ברורה' ולא 'קיצור שולחן ערוך', הוא תיקן להם שהוא יתפלל

הקדוש של רשב"י. ומשם נתפשט השיר ונתקדש בקדושה של מעלה לדורות עולם.

הצדיק שנשמתו תמיד במירון

ועתה הבה נתבונן, הלא במשך 1865 שנים, פקדו את הר הקודש במירון, אלפי צדיקים קדושים שרפי מעלה, החל מרבי **אבא** (הקדמת זוה"ק) ורבי **יוסי** (זוה"ק ט"א קטו) **רבי יהושע בן לוי** (סנהדרין נח) דרך הבית **יוסף** (מגיד מישרים פ' מלוע) ו**האר"י הק'** (שע"כ ספ"ע), וכל צדיקי הדורות, וכי מכל אלו שכן הצליחו להגיע, לא נשאר אף אחד מהם חרוט באש קודש כאבן יסוד במירון כמותו!.

כי הלא רבי שמעון לביא שפתותיו דובבות, ובעל השמועה כנגדו, ובכל פעם שיהודי מגיע למירון, ומשורר בר יוחאי, ולא רק שם בלבד אלא בכל מקום בעולם שרבות אלפי ישראל מזמרים בר יוחאי, מתעוררת וקיימת הקדושה הפנימית, והגעגועים שהאיר בתוך תיבות הניגון מבעירים את האש בכל נשמה עד היום הזה.

רשב"י, לשמו ולזכרו תאוות נפשי, אך הנה רואה אני כי רצונך שאשאר כאן להורות לבניך את דרכיך, לזכות את הרבים, על כן אקבל באהבה את רצונך.

ואכן, נעתר לבקשתם ונשאר עד סוף ימיו בטריפולי והרים שם קרן היהדות עד שהפכה לאחת ממרכזי היהדות בארצות המערב ויצאה משם תורה וקדושה לרבבות אלפי ישראל, קרוב לגיל מאה נפטר ונטמן גופו הקדוש בטריפולי ושם מנוחתו כבוד. [יש שמועה שהבעירו את עצמותיו הקדושות לארץ הקודש באהל הקדושים בקרית מלאכי זי"ע].

אמנם את תבערת לבכו אל קדושת ציון רשב"י לא רצה להשקיט, אמנם בגופי אין לי את האפשרות להגיע, כי זה הוא רצון ה', אבל את הגעגועים לא אעזוב ולא אניח, נתיישב בלב בוער וביטא את כיסופיו וגעגועיו עלי גליון, בעשרת הבתים של הפיוט 'בר יוחאי', ושלחו אל ארץ ישראל עם שליח מיוחד למירון, לשוררו בצינונו

להחשיב קשר חזק, כאילו כבר נתקיים הדבר בידו.

כי שיטת ר' שמעון בשלושת ההלכות,
כל העומד להיפדות כפדוי דמי,
(נעמוד הקטן ציור נש"ס - ז"ק עו ע"ה), כל
העומד להיזרק כזרוק דמי (מנחות קא
ע"ג) כל העומד להישרף כשרוף דמי
(חולין פא ע"ה).

דהיינו שאנו קובעים המציאות
עתה, לפי מה שעתיד
להיות בסופו של דבר, התייחסות
כזו נובעת רק מהסתכלות פנימית
ותפיסת המשמעות הפנימית בדבר
היא זו שקובעת, כי במבט חיצוני
הרי עתה איני רואה שום מציאות
של 'פדוי' או של 'זרוק' או של
'שרוף', ומה לי אם הוא עומד להיות
פדוי לאחר זמן,

אלא לומדים אנו מתורתו של רבי
שמעון כי המציאות נקבעת
לפי ההסתכלות הפנימית
במשמעות הנסתר והפנימית של
הדבר, והמציאות החיצונית אינה
אמורה לבלבל אותנו כי רק
הפנימיות קובעת.

**ההצלחה הגדולה נמצאת
במקום ששם נראה שלא
הצליח...**

ומי יודע אם אותו צדיק בעצמו
כסבור היה כל ימי חייו, ונשאר
בהרגשה (שקילה נאמנה) שבעבודה זו
של 'מירון' לא הצליח, ודווקא הוא
זה שנמצא במירון חי וקיים יותר
מכל הצדיקים האחרים שכן הצליחו
להגיע בפועל...

ומכאן לומדים אנו חיזוק נפלא
לנפש שוקקה שבמשך ימי
חייו יש לו הרגשה על ענין מסוים
שבו הוא אינו מצליח, אך באם יהיה
חזק לא להרפות מלהתגעגע, הרי
שבסופו של דבר יופתע למצוא כי
דווקא שם מקום הצלחתו.

**שיטת רשב"י: עיקר העבודה
הוא ההסתכלות הפנימית! |
ביאור דבריו בש"ס**

ויסוד נפלא לזה מוצאים אנו
בשיטת התנא האלוקי
רשב"י בעצמו, כי עצם הציפיה
והתשוקה והגעגועים יש בהם כדי

הייליגער רבי שמעון

ר' אלעזר בשיטתיה קיימי, וכשבא המקטרג לקטרג על מיעוט מעשיהם, עומדים רשב"י ובנו להליץ טוב כי הרי גם כשמעשיו לא היו כהוגן אבל הרי רצונותיו היו חזקים ומחשיבים כח הרצון והתשוקה, כאילו כבר נעשה].

ואפשר בזה דהרשב"י לשיטתו כי העיקר הפנימיות והמחשבה, ששיטתו דדבר שאין מתכווין פטור (שנת כג ע"א וכו') כי המחשבה היא הקובעת, וכן מלאכה שאין צריכה לגופה פטור (שנת לג ע"א) אע"פ שמצד המעשה אין חילוק, אבל בפנימיות אין המלאכה נצרכת, כי העיקר הרצון והמחשבה.

הטעם שר' שמעון מחבב את המצוות הנעשים ע"י הדסים

ויש לרמז בזה מה שמבואר בגמרא **שבת** (דף לג ע"ג) במעשה הידוע כשרשב"י יצא מהמערה בה נטמן במשך י"ג שנים מה שגרם לרבי שמעון להישאר בינינו ולא לשרוף העולם הגשמי היו הדסים לכבוד שבת קודש שראה ביד זקן אחד.

ויותר מזה, שיטת רבי שמעון (יבמות דף יט ע"א) לגבי חליצה הזקוקה ליבום, דזיקה ככנוסה דמי, [ולשיטת הרשב"א והרמב"ן זהו דין דאורייתא שיבמה שעומד היבם לכנוסה, אף שבסוף לא יצא לפועל, כי מתה, אעפ"כ נחשב כאילו כבר נשאה בפועל ממש].

הרי כמה החשיב רשב"י את הציפיה והכמיהה והרצון לדבר כאילו קיימה בפועל ממש.

כן הוא שיטת ר' אלעזר בנו, ולכן יכולים לפטור כל העולם מן הדין

[ואף בנו ר' אלעזר בר"ש סובר] כמותו דכל העומד ליזרק כזרוק דמי (בפסחים י"ג ע"ג ובמנחות עט ע"ג), כוותיה דאבוה ס"ל, והיינו דהעיקר הוא הרצון והמחשבה וכיון שכבר עומד לכך הרי הוא חשוב כאילו כבר נעשה.

ואולי בזה יש להבין מה שאמר **רשב"י** (סוכה דף מ"ה ע"ג) יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדין, ואילו בני ר' אלעזר עמי וכו', כי גם

כן הדסים היה צריך להיות שתיים כנגד שתי עיניים, וא"כ למה לוקחים "שלושה הדסים" "משולשים" דוקא.

ומבואר באר"י הק' (עי' פרע"ט שער הסוכות, ונדרוש רבי יוסף מערבי ז"ל) ששתי הדסים זה נגד שתי עיניים גשמים, והשלישי נגד עין השכל, שהשי"ת נתן לאדם כח ראייה שכלית להסתכל במבט פנימי של כל דבר, נמצא שכל ענין ההדסים זה לראות הפנימיות שזה אפשר דווקא ע"י עיני השכל.

ובזה יש לרמז רמז נפלא בגמרא סוכה (דף ל"ג ע"ב) שהדס שאינו משולש ויש לו רק שתי עלים נקרא "הדס שוטה", ולכאור' מה ענין "חכם" ו"שוטה" אצל צומח, אלא טמון כאן רמז נפלא, דכיוון שחסר העלה השלישי שזה "עין השכל" א"כ אכן נחשב ל"שוטה".

בעיני השכל רואים את הנקודה הטובה שבכל יהודי

זה שורש ויסוד האור שהתנא האלוקי מגלה לנו, כי בעצם

ולכאור' מה ענין הדסים דוקא, ויש לומר על פי מש"כ הריטב"א (פסחים דף קג) במוצ"ש בהבדלה מצוה מן המובחר לקחת לבשמים הדסים דוקא [ועי' לזקיני זצ"ל בשו"ת דברי משה (סי' עד)], כי בשונה משאר מיני בשמים הריח הדסים מגיע רק אחרי המלמול, (והוא לזכור נקט משום שמהא הנרעה קודם להנאה).

אבל בדרך רמז אפשר לומר שהדס רומז לריח שמגיע מתוך הפנימיות וכלפי חוץ אינו ניכר רק על ידי טירחא, ולכן מוצא רשב"י מרגוע שבכל העולם הגשמי כשאתה מסתכל בנקודה פנימית תמצא בכל אחד ריח טוב, הגם שבמבט חיצוני לא תמצא בו לא טעם ולא ריח, אבל לאחר העמקה בפנימיותו תגלה ריח טוב.

הדסים רומז לעיניים | עיני השכל | ביאור ענין "הדס שוטה"

ויש להוסיף לזה שהדסים רומז להעיניים כידוע במדרש רבה (פר' אמור) וספר החינוך, ואם כן כמו שיש אתרוג אחד כנגד לב אחד, אם

בפנימיות נשמתו, ולכן מביא על זה משל מהדסים, שהדס בין הקוצים גם כן נקרא הדס, ללמדנו כי כשיזכה לעיני השכל כהדס המשולש יזכה לחיות עם ההארה האלוקית הפנימית שכל יהודי הוא טוב.

רשב"י מסתכל על כל אחד בהסתכלות של פנימיות, הסתכלות של אהבה, הסתכלות של גאולה, ובכך מעורר בנו את הטוב, שגם אנחנו נתחבר לנקודת הטוב שלנו.

הדסים רומז לענין השלום

[ויש להוסיף לזה מה שמסופר בגמ' (נדה דף לו) שהיה ויכוח בהלכה בין שתי אמוראים והקפידו זה על זה ונפטרו באותו היום, ובשעת הלוויה שיצאו שתי המיטות בצוותא היה פורח הדס ממיטה למיטה, ואמרו שמע מינה דעביד רבנן שלמא בהדייהו ע"כ.]

ולכא'ו למה דוקא הדס, אלא כל ענין מחלוקת הוא בחיצוניות, אבל בפנימיות בוודאי

בפנימיות כל אחד מאתנו הוא מלא טוב, כשמסתכלים בעיני השכל רואים את נקודת הטוב שבפנימיות של יהודי.

כי בעצם ההסתכלות בפנימיות אפשר לראות את הטוב של כל יהודי בכל מצב שהוא, כמו שנרמז בענין ההדסים.

וכפי שמבואר בגמ' (סנהדרין דף מד) לגבי עכן, ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא, אמר רב אבא היינו דאמרי אינשי אסא ביני חילפא אסא הוא, הדס אפילו כשהוא בין הקוצים הדס הוא.

וכפי שמבואר שם מדובר על עכן שעבר באותו היום על חמשה חומשי תורה, ואף על פי כן זועק השי"ת 'ישראל אעפ"י שחטא ישראל הוא' [וכבר נודע המליצה שהמליץ הרה"ק **מסאטמאר זי"ע** ישראל אע"פ שלא חטא גם כן ישראל הוא...].

כל יהודי יש בו נקודת ישראל, שם הוא כולו טוב, אבל זה יכול להתגלות רק אחר שמעמיק להביט

כי בפנימיות מלוא כל הארץ כבודו, ויכול לעבוד את השי"ת גם בכל העולם הגשמי ולהמליכו דווקא מתוך הגשמיות, למלאות את תאוות השי"ת להיות לו דירה בתחתונים, ולא רק כשהוא נטמן במערה ורק לומד תורה יומם ולילה, אלא כל תנועה ותנועה שלו יכולה להיות בדביקות השי"ת ודביקות בתורה, כשהוא מקיים בכל דרכיך דעהו.

ביאורו הנפלא של המהר"ם שיק ליישב סתירת המימרות של רשב"י

ובזה מיישב בחידוש נפלא המהר"ם שיק (מנ"ה תכ"א) את שיטת רבי שמעון בר יוחאי בחיוב מצוות תלמוד תורה, דבגמ' מנחות (דף ז"ט ע"ג) אמר ר' יוחנן אמר רשב"י אפילו לא קרא אלא קריאת שמע שחרית וערבית כבר קיים לא ימיש ספר התורה מפ"ך הוגית בו יומם ולילה [ובאור שמח מקשר זאת דרשב"י לשיטתו בגמ' סוטה (דף מ"ג ע"ג) אמר רשב"י אפילו לא קראתם אלא שמע ישראל בוקר וערב אין

כל ישראל באחדות גמורה תחת כנפי השכינה בשורש נשמות ישראל, ועל כן הדס שיש בו רמז להסתכל בפנימיות דהיינו בעיני השכל יש בו רמז לענין השלום.

ולכן אצל רשב"י מתגלה אור האחדות והאהבה והשלום בין כל ישראל על כל סוגי וגוונים היהודים וכולם מתכנסים יחד בצילו של התנא האלוקי.

ועד"ז בגמ' כתובות (דף י"ז ע"א) שבשמחת נישואין היה מרקד עם הדס, לעוררו להתקשר בפנימיות שבכל דבר בעולם הגשמי, שזה יסוד ושורש בנין הבית היהודי, מקום להשראת השכינה וגילוי אהבתו יתברך מבין שני הכרובים.

ר' שמעון גילה ע"י ההדסים שאפשר להמליך את ה' מתוך הגשמיות

ועל כן נתעורר רשב"י דוקא מראיית ההדסים לכבוד שבת קודש, כי בזה נתגלה לו שאין סתירה לעולם הגשמי לגילוי אלקותו יתברך.

הייליגער רבי שמעון

בין וכו', הרי הוא דבוק כולו רק בהשי"ת, וזה הכוונה של ה' אחד, אין שום מציאות בעולם חוץ מדביקות השי"ת.

ולכן שתי המימרות של רשב"י משלימים אחד את השני, כי יהודי כזה שחי עם 'שמע ישראל...ה' אחד' בבוקר (כשמאיר לו ספד השס) ובערב (כשלא מאיר לו), הרי כל מעשיו הגשמיים במשך היום הם גם כן למען שמו באהבה, והוא דבוק בהשי"ת תמיד, הוא יכול גם לזרוע ולחרוש (אפי' כשנרץ למרוש עם האף כמ"ס גליקו"ה שוכר ג') כי הוא תמיד חי עם ה'.

אבל יהודי כזה שלא זוכר את ה' אחד בבוקר ובערב, והוא חושב שבשעת זריעה הוא זורע ובשעת חרישה הוא חורש ובשעת קצירה הוא קוצר, ואינו מבין שגם כרגע הוא עובד את ה', על אדם כזה צועק רשב"י, תורה מה תהא עליה. [ועי' בזה דברים נוראים לכק"ז זי"ע בדברי חיים פ' בחוקותי וביטב לב פ' נח].

אתם נמסרים בידם, דבכח מצוות תלמוד תורה שמקיימים בזה זוכים להינצל מאויביהם].

וקשה דהרי בגמ' ברכות (דף ל"ה ע"ב) נחלקו ר' ישמעאל ור' שמעון בר יוחאי, דר' ישמעאל סבר שאדם צריך לנהוג כמנהגו של עולם הנהג בהם מנהג דרך ארץ ורשב"י טוען כנגדו אם אדם זורע בשעת זריעה וחורש בשעת חרישה וקוצר בשעת קצירה, תורה מה תהא עליה, והלא אם לרשב"י כבר יצא ידי חובת תלמוד תורה בקר"ש שחרית וערבית, מה הטענה של תורה מה תהא עליה, ובאמת השי"ך ביו"ד (סי' רמ"ו סק"א) גורס ר' שמעון בר יהוצדק.

אמנם המהר"ם שיק מיישב בחידוש נורא כי הכוונה בקריאת שמע, ה' אחד, היינו שאין שום מציאות חוץ מהשי"ת, וגם בתוך כל מעשינו הגשמיים הכל זה רק אלוקות, וכשיהודי מקיים ציווי השולחן ערוך בסי' רל"א לקיים בכל דרכיך דעהו בין במאכל בין במשתה

ימים באים והשלחתי רעב וכו' לשמוע את דבר ה' וכו' יבואו רבים וישוטטו וכו', אמר רבי שמעון בן יוחאי חס ושלום שתשכח תורה שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו.

ולכאורה צריך ביאור בדברי הגמ' וכי נחלקו חכמים ורשב"י מחלוקת במציאות, מה יהא בסוף הימים אם תשכח התורה או לא.

ועוד, הרי הפסוק כי לא תשכח הוא מקרא מפורש בתורה וכי חכמים לא ידעוהו. [ועי' ויואל משה מאמר ג' שבועות סי' קסג].

אלא ההסבר הוא כפי שרביה"ק בליקו"מ (נפמיה) מוסיף ב' תיבות ללשון הגמ', רשב"י 'הבטיח' שלא תשכח תורה מישראל 'על ידו', [וכמבואר כ"ז באריכות נפלא בדרכי נועם לכו חזו למו"ר הגרנד"ק שליט"א].

והיינו שבאמת לא היה כאן מחלוקת כלל, אלא בזמן שהיה בית המקדש קיים, היו כל ישראל רואים עין בעין את אהבת ה' לעמו ישראל, האהבה בערה שם, וכמבואר בתוס'

לפ"ז מובן הרמז של הבית אהרן ש'מבשרי' אותיות רשב"י

ומה נפלא לפי"ז הרמז שהביא בבית אהרן מבשרי אחזה אלו-ה, מבשרי ראשי תיבות מתורת רבי שמעון בר יוחאי, כי הגילוי של רשב"י הוא שגם בשעה שעסוק עם ה'בשר', במעשיו הגופניים והגשמיים תמיד אפשר לחיות עם הפנימיות להיות מקושר ודבוק בהשי"ת, אפילו מהבשר שלי, גם כן אחזה אלו-ה, אני תמיד רואה את השי"ת, שויתי ה' לנגדי תמיד.

ר' שמעון גילה את אור הגאולה בתוך הגלות - הבטיח שלא תשכח תורה מישראל

וביתר עומק יש לומר דהרי כל היסוד של כח הרשב"י הוא גילוי אור הגאולה בתוך הגלות, כהבטחתו, כמו שחז"ל הקדושים בגמ' **שבת** (דף קל"ח ע"ג) מספרים לנו על אסיפת חרום של חכמי ישראל לאחר חורבן בית המקדש, כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשכח מישראל שנא' הנה

הייליגער רבי שמעון

יסורי הנפש והנסיגות הנוראים שעוברים על כל אחד ואחד מאתנו, ונחרדו חכמי ישראל בדאגה נוראה, הרי אין שום סיכוי שתמשיך לבעור, אש האהבה והחיות בלבבות ישראל, עתידה תורה שתשתכח, יהיה מציאות של שכחה, לא יוכלו לזכור את האהבה שה' אוהב אותנו.

קס ר' שמעון פתח ואמר, אכן גם אני רואה את כל אשר עיניכם הרואות, אבל, אבל, אני לוקח על עצמי, אני מבטיח, להיכנס לעובי הקורה, ולהמשיך את אור הגאולה כבר בתוך הגלות, לגלות כזה סוד, כזה פטנט שגם בתוך הגלות יוכלו להתענג על ה' ולהידבק באהבתו.

וכ"ק מו"ר הגרי"מ שכטער שליט"א המשיל משל לזה, לקבוצת אנשים שעומדים ורואים תינוק נופל מבנין גבוה מאה קומות, נמנו וגמרו כי בודאי ימות ל"ע, קם אחד מביניהם וצעק: יחיה! המה שמעו כן תמהו, לפתע הוציא מכיסו איזה 'פטנט' כמו רשת אוירית (מזון אויר נפחם) שקלט את התינוק לתוכו, והנה הוא נופל לתוכו חי ומחיך.

(צנא צמלא דף כ"א ע"א) כי מציון תצא תורה, שכשראו הכהנים אוכלים בשר היה לבם מתלהב לאהבת התורה, שלמה המלך מגדיר את בהמ"ק 'תוכו רצוף אהבה [וכפירוש האלשיך הק' שזה כל מציאות הבהמ"ק], בית ידידות משמי אש, כלשון הגמ' מנחות (דף נ"ז ע"א) יבוא ידיד בן ידיד ויבנה ידיד לידיד בחלקו של ידיד ויבואו בו ידידים, זה המקום שמשם יצאה הזעקה לעיני כל: ראו חבתכם לפני המקום, בלחם הפנים (תגית מו) ובכרובים מעורים זה בזה (יומא נ"ד ע"א).

יהודי היה מגיע לבהמ"ק ג' פעמים בשנה היה מתמלא אהבה ודביקות ושמחה שנתנו לו כח גם כשחוזר לעבודת השדה והתרנגולים לזכור שכל הבריאה היא מציאות של דביקות השי"ת.

ועתה לאחר החורבן התכנסו חכמי ישראל כשלעיניהם הצופיות נגלה ברוח הקודש כל מסכת הצרות והתלאות שיעברו על ישראל עד אייר תשפ"ה, אינקוויזיציה, נאציזם, קומוניזם, ציוניזם, טכנולוזם, וכל

והנוראים וליקטם מתוך האשפות - והלימוד מכאן לאורות הקדושים [המחשבות דיבורים ומעשים שלנו] המתגוללים אצל ערבי, עובד אדמה, בשמים ותבלינים, אשפות, - שיש לכל אחד מאתנו במוח, והצדיקים מאירים לנו הרחמנות של השי"ת לאוספם וללקט מתוכם הייליגע שטיקלעך זוהר הקדוש...],

והסביר הרמ"ק כי כיון שכשיש גילוי של זוהר הקדוש זה כבר לא נחשב גלות, ועיקר גזירת הגלות היה לאלף שנה יומו של הקב"ה (פרקד"א פכ"ז וזוה"ק שמות י"ז ע"ג), לכן היה צריך להיות טמון עד אלף שנה מהגלות, כי ברגע שנתגלה אור הזוה"ק אין מציאות של גלות ומאיר אור הגאולה.

"בספרא דא יפקון מן גלותא" | ללמוד אף בלא הבנה | תיקון לעוונות חמורים

כמו שמפורש בזוה"ק בצורה הכי ברורה ששייך, כי בכח

כך רשב"י לא התווכח עם חכמי ישראל על עוצם הסכנה אלא הבטיח כי הוא לוקח על עצמו לגלות לנו את אור האהבה שלא נשכח את התורה האמיתית שבערה בבית המקדש.

אור הגאולה של ר' שמעון הוא הזוהר הק' | וההסבר לכך שהזוהר שהיה טמון קרוב לאלף שנה

וכל זאת, איככה? על ידי גילוי הזוהר הקדוש, בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי.

וכבר העיד הרמ"ק (אור יקר מיקו"ו שער ה' סי' א') כי זו הסיבה שהזוה"ק היה צפון וטמון ונעלם מעין כל חי כמעט תשע מאות שנה, ונדפס לראשונה רק בסביבות שנת שי"ח בהשתדלות רבי משה דיליאון [אחר מעשה נורא שמצא הגוילין הקדושים מתגוללים באשפה שהשתמש בהם סוחר תבלינים ובשמים ערבי עובד אדמה, ורץ לגאול ולאסוף הגוילים הקדושים

הייליגער רבי שמעון

החמורים ביותר בתורה, ושלחני לבקש תיקון ממו"ר הגר"מ שכטער שליט"א, וענה: שילמוד הרבה זוהר הקדוש אפילו בלי הבנה זה תיקון הנשמה הגדול ביותר ששייך.

אבל לא רק הלימוד בזוהר הקדוש, אלא יש כאן רעיון ויסוד עמוק שבזכות הדביקות והגילוי של אור הזוהר הקדוש אפשר לחיות כבר היום באור של גאולה ושמחה.

ביאור המאמר "מאן פני האדון דא רשב"י"

ולפי זה מובן בפשטות הלשון הנורא של הזוה"ק בפרשת בא (דף ל"ז ע"ג) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלוֹקֶיךָ מאן פני האדון דא רשב"י, וכולם השתוממו על זה, [הגם שמצאנו כעין סגנון זה כמה פעמים בזוה"ק כגון בפרשת בלק (דף ר"א ע"ג) כשרפב"י נשק לרשב"י אמר פי ה' נשיקנא, וכן בזוה"ק פרשת אחרי (דף ע"ט ע"ג) כשראו החברים את רשב"י רצו אחריו ואמרו אחרי ה' ילכו].

הדביקות בספר הזוהר הקדוש יוצאים מכל חבלי המשיח ויסורי הגלו.

ואפשר כבר היום לחיות באור של גאולה ותענוג ודביקות, כפי שמבואר בלשון הזוה"ק הידוע בפרשת נשא (קכ"ד ע"ג) כשנשמת משה רבינו נתגלתה במתיבתא דרשב"י וכה אמר: בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר וכו' ובגין דעתידין למיטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון מן גלותא ברחמי, עכל"ק של משה רבינו!!!

והדברים מפורשים שם שאין הכוונה רק שבזכות עיון הזוה"ק תתקרב הגאולה, כי באמת נתגלה ע"י צדיקי הדורות כי הגאולה תבוא בזכות ריבוי גירסת הזוהר הקדוש, ואפילו בלא הבנה כמש"כ הרמ"ק והחיד"א ועוד הרבה צדיקים והעתיקם מו"ר הגרבי" שמואלי שליט"א בהילולא דרשב"י.

ועובדא ידענא ביהודי יר"ש בארה"ב שבמשך יותר מארבעים שנה היה נכשל בעוונות

לימוד "נגלות התורה" בזמן
הגלות, ו"נסתרות התורה" בזמן
הגאולה, אבל רשב"י הזריח
אור הגאולה בלימוד נסתרות
התורה בתוך הגלות

וביתר העמקה יש להסביר בזה, כי
בעצם אור נגלות התורה
שייך לזמן הגלות, ואור נסתרות
התורה שייך לעתיד לבוא, כמש"כ
מהרש"ו בהרחבה בהקדמת עץ
חיים ובמאמר פסיעותיו של
אברהם אבינו.

והענין בזה כי בזמן הגלות המצב
שלנו עם הקב"ה הוא בגדר
של ארוסה [ביחס] לזמן הגאולה
שיהיה קירוב של נישואין, ומקרא
מלא דיבר הכתוב בהושע ביום
ההוא תקראי לי אישי, ורש"י
בכתובות (דף ע"א ע"ב) הסביר לשון
אישות ונישואין, וכאשה שנשואה
כבר שליכה גס בו, [והחיד"א בפני
דוד עה"פ בשיר השירים הביאני
אל בית היין, ר"ת אותיות אהב"ה,
דזה היה בראשונה נרמז בראש
התיבות, דבמתן תורה היה בחינת

אבל באמת מובן היטב כי הגילוי
שהיה בזמן בהמ"ק ג' פעמים
בשנה יראה כל זכורך, מלשון זכרון,
זה נמצא כהיום אצל רשב"י, שהוא
הבטיח כי לא תשכח ומעורר הזכרון
בלבנו לזכור את האהבה ולחיות
חיים של גאולה.

והגילוי הזה של רשב"י הוא אור
הגאולה, שמשם נמשך
ומתחיל ומשתלשל אור האר"י הק'
[כמבואר בדברי האר"י הק' בשער
הפסוקים דניאל שבשנת ש"ל (גילוי
האר"י עם מהרש"ו) הוא 'בעתה'].

ומשם ממשיך אור הבעש"ט הק'
שגילה לו משיח לכשיפוצו
מעינותיך חוצה ויוכלו לעשות
יחודים ועליות כמותך, וכמבואר
בדגל מחנה אפרים (פרשת נשא), והיינו
שכל נקודה שמתבהר אצלה אדם
עוד נקודה של בעש"ט ושל מגיד
וכו', הרי מאיר בנפשו אור הגאולה.
[ולכן קבעו מוהרנ"ת כפתיחה לספר
שהוא אתחלתא דגאולה,
ולכשיתפרסם בעולם יש לצפות
לרגלי משיח].

מציאות הגלות הוא שאנו נחשבים כזקוקה ליבום כמפורש בגמ' יבמות (קג ע"ג) [אמר ליה ההוא מינא לר"ג עמא דחלץ ליה מריה מיניה דכתיב בצאנם ובבקרם ילכו לבקש את ה' ולא ימצאו חלץ מהם אמר ליה שוטה מי כתיב חלץ להם חלץ מהם כתיב ואילו יבמה דחלצו לה אחין מידי מששא אית ביה], נמצא שהמין שמסתכל בחיצוניות רואה אותנו כלאחר חליצה.

ובפשטותן של דברים אנו במצב של זקוקה ליבום, אבל בפנימיות הדברים שגילה רשב"י הרי זיקה ככנוסה, ואנו יכולים לחיות בדביקות היחוד דלעתיד כבר היום.

וכפי שנתבאר, דרשב"י גילה שגם כיום לפני היחוד דלעתיד שיכניסנו הבוית"ש תחת כנפיו ביחודא שלים, כבר מעתה שאנו זקוקים אליו בזיקה שלימה [והוא אסור באזיקים] הרי אנו נחשבים ככנוסה, ומאיר עלינו אור הגאולה גם כיום. [וכל העומד ליפדות, לזרוק, לישרף וכו' כי נחשב כבר

אהבה וקירוב, אבל לעתיד לבוא, בסופי תיבות, תיבת תלי"ן, בחינת יחוד ממש].

וכ"ק אדמו"ר הצמח צדק באור תורה (פושט יטו) הרחיב בזה עפי"ד האר"י הק' דבימות החול לימוד ההלכה, ה'ריעו ל'ה' כל ה'ארץ, ובשבת קבלה, ה'שתחוו ל'ה' ב'הדרת ק'ודש, דלעתיד לבוא ביום שכולו שבת מאיר אור נסתרות התורה.

וזה הוא רב חיליה של אדונינו התנא האלוקי רשב"י שנכנס לעובי הקורה ולקח על עצמו את ההבטחה כי לא תשכח, להמשיך את אור הגאולה בתוך עומק הגלות, לגלות נסתרי התורה כבר היום ולהמשיך אור הגאולה, שנוכל להתענג באהבת ה' ודביקותו כבר היום.

ר' שמעון לשיטתו ד'זיקה ככנוסה' | אור הגאולה מאיר עלינו גם היום בתוך הגלות

כי בזה רשב"י לשיטתו, בגמ' יבמות (ט) דזיקה ככנוסה, - והרי כל

רשב"י בפתחת האידרא רבא בזוה"ק
פרשת נשא (דף קכט ע"ב), תמן הוי יאות
למידחל אנן בחביבותא תליא
מילתא, שנא' ואהבת את ה', מאהבת
ה' אתכם, אהבתי אתכם אמר ה' !!!
עד היום היה העבודה מיראה, אנו
אצלנו הכל תלוי באהבה
וחביבות !!! רק אהבה !!!

רשב"י הוא זה שעומד וזועק את
זעקת האהבה בכל מקום
ובכל זמן ובכל אדם, בגמ' (מגלה כ"ט
ע"ב) אמר רשב"י בא וראה כמה
חביבין ישראל בכל מקום שגלו
שכינה גלתה עמהם, ה' אומר איני
יכול בלעדיכם ! בזוה"ק פ' שמות (דף
ה ע"ב) אם היו בני אדם יודעים כמה
ה' אוהב אותם היו שואגים כאריות,
אילו ידעי בני נשא רחמימותא דרחים
לון קב"ה הוי שאגין ככפיריא.

עבודת ה' מאהבה מביאה את האדם
לחיות ושמחה, העצבות
נחשבת מיתה כמש"כ המהר"ל (פ'
נראה) כשנכשל אדם הראשון בעץ
הדעת אמר לו הקב"ה ביום אכלך
ממנו מות תמות, והנה הלא רק
לאחר שבע מאות שנה נפטר בפועל,

מעתה שאנו פדויים ועומדים ונשרף
כל הרע ומאיר אור הגאולה כיום].

ביאור שמחת ל"ג בעומר ש"פסקו מלמות"

**ובזה יובן תמיהת הפוסקים על יום
השמחה של ל"ג בעומר**
שכתב הרמ"א (סי' תנ"ג ס"ג) בהסבר
השמחה כי ביום זה פסקו תלמידי ר'
עקיבא למות.

**והפרי חדש (סע) הקשה עליו וכי
לשמחה מה זו עושה הרי
מתו כולם כלשון הגמ' (כתובות סב ע"ב)
ולא נותר כבר מי שימות, וא"כ מה
שייך לשמוח בזה [ועי' בשו"ת שם
אריה (ל"ח ס' י"ד) שיצא בחידוש
עצום, וע"ע בשו"ת הר המור
למהר"ם בנט (ס' ז)].**

תלמידי ר"ע עסקו בעבודת ה' ביראה, רשב"י גילה עבודת ה' בשמחה ואהבה

**אכן יש לומר בדרך רמז כי הלא
תלמידי ר' עקיבא הלכו בדרך
עבודת ה' מיראה, וכפי שזועק**

צדיקים וגאונים וישנם גם טהורים ופרושים אולם אני נוסע לרבי ששם אני מקבל א לעבעדיגע טהרה ופרישות, מלא אור וחיות ואהבה.

לעבוד את ה' עם חיות 'פרישקייט'

רשב"י גילה לנו את אור האהבה של הגאולה, לעבוד את ה' בחיות, מיט א פרישקייט, וחי בהם, [זה פלאי מאד של'פרישקייט' לא רצו לתרגם ללשון הקודש כדי שנבין גם אנחנו בשפה שלנו... וארבעת מספרי הצדיקים מביאים בספה"ק את פירוש הפסוק "וחי בהם" לעבוד את ה' בשמחה וחיות 'מה שקורים בלשון אשכנז פריש', בשל"ה הק' פ' אחרי וחי בהם (על יסוד דברי רש"י ברכות דף נ"א ע"ג פרישק"א בלע"ז)], תולדות יעקב יוסף (פ' נח ופ' אמור אבר ח'), **חתם סופר** (פ' לו למען תחיון), **לקו"ה** (בשר במלך יד).

ומהראוי לציין לחידוש נורא של החת"ס בפ' אחרי עה"פ ועשיתם את מצוותי וחי בהם אני ה', ובפסוק שקודם לו כתיב אני ה' אלוהיכם, כי כשמקיים המצוות

אלא כיון שמאותו יום התחיל 'בעצבון תאכלנה', הרי שהעצבות היא תחילת המיתה ומה לי קטלה כולה מה לי קטלה פלגא.

וסיפור נחמד שמעתי ממו"ר הגרימ"ש שליט"א ששמע מרבו הנתיבות שלום מסלאנים זצ"ל מעשה באיש חסיד נשגב בירושלים הרה"צ רבי מרדכי לידער זצ"ל שכונה בשם 'רבי מאטקע', כשנכנס אל הגאון רבי שמואל סאלאנט זי"ע לבקש ברכת פרידה טרם נסיעתו מעיה"ק ירושלים לסלאנים להסתופף בצל היסוד העבודה, שאלו, וכי בעיה"ק ירושלים של מעלה, אין בנמצא גאונים או צדיקים, השיב לו רבי מאטקע, בדברי המשנה בסוטה (דף מט ע"א) משמת ר' גמליאל בטל כבוד התורה ומתה טהורה ופרישות, דלכאורה תמוה שינוי הלשון 'מתה' טהרה ופרישות, ומדוע שינה התנא משאר הדברים המנויים שם במשנה שנקט הלשון 'בטל', אלא שיש לומר שאכן עדיין היתה טהרה ופרישות רק שהיתה מתה ללא אור וחיות, והנה כי כן הגם שאכן נמצאים בארה"ק

**הגילוי והסוד של ר' שמעון:
אנן בחביבותא תליא מילתא |**

ואפשר לרמז בזה בתפילת ש"ק וטהר לבנו לעבדך באמת, לבנ"ו ר"ת ל'פניו נ'עבוד ב'יראה ו'פחד. באמ"ת ר"ת א'נן ב'חביבותא ת'ליא מ'ילתא, שאנו מתחננים לפני השי"ת שיאיר לנו אור אהבתו להיטהר מהפחד ולהיכנס לאהבה וחביבותא.

וזה היה הגילוי של רשב"י אנן בחביבותא, להכניס בלבנו אור האהבה שנתאהב עם השי"ת תמיד גם היום בכל רגע ורגע ובכל מה שעובר עלינו.

**"ארחמך ה' חזקי": טאטע
זיסער! איך האב דיר ליב!**

ואפשר לרמז בזה כי בעוד שיש הרבה פסוקים בתנ"ך שהשי"ת צועק אלינו: אהבתי אתכם. אבל פסוק יחיד בתנ"ך יש בו אנו אומרים מפורש: טאטע זיסער! איך האב דיר ליב!, רבונו של עולם אני אוהב אותך, והוא בתהלים (פסק

בחיות ושמחה הרי הוא מתעלה לדרגת צדיק גוזר בבחינת מי מושל בי לכן לא נאמר אלוקיכם, נורא].

**עיקר השמחה ביום ל"ג בעומר
הוא יום המתקת הדינים**

ומכיון שכן, עיקר השמחה ביום ל"ג בעומר, יום המתקת הדינים (כמ"ס האר"י הק' ונקדושת לוי ועזרת ישראל פ' ויאל) היא על שפסקה עבודת ה' להיות 'מתה טהרה', פסקו למות, נתגלה דרך חדש בעבודת ה' מאהבה, שזה עיקר העבודה שהשי"ת מצפה לנו באהבה בעיקבתא דמשיחא.

וכמו שגילה הרבי ר' זושא זי"ע כמו שהביא בשמו הרבי מלובלין זי"ע (זכרון זאת פ' ואמתקן) בהסבר הגמ' (סוטה מט ע"ג) בעיקבתא דמשיחא יראי חטא ימאסו, שיהיה אז עיקר לעבוד אותו יתברך מאהבה ומדרגת יראי חטא ימאסו, והרי כל הגאולה תלויה בעבודת ה' מאהבה כמו שגילה האור החיים הקדוש (פרשת צהר).

מכיר אותי (שמעתי היום ט"ז אייר תשפ"ה מפי
מו"ר הגרימ"ש שליט"א)

וכל זאת המשיך רשב"י בחידוש
הגדול שהבטיח כי לא תשכח
מפי זרעו, להמשיך אור הגאולה גם
בזמן הגלות, וכפי שאמר בעל התניא
זי"ע כי לצדיקים שבדרגת רשב"י
לא היה כלל חורבן אלא בהמ"ק
קיים ועומד (הונא נפלא הרימון לרצי הלל
מפאריטש פ' דברים), והוא זה שהמשיך
לנו את האור שנוכל גם אנחנו לזכות
לחיות חיי אהבה כמו בבית המקדש.

וזו היא השמחה שביום זה 'פסקו
למות', מפסיקים להיות עובדי
ה' באופן של 'מתה טהרה',
מתחילים לחיות, פרישק"א בלע"ז,
לעבוד את ה' באהבה ובשמחה.

**ר' שמעון הוא צדיק חי! |
הרמז בשמו הקדוש**

כי זה כל הענין של רשב"י, אנו
נוסעים לאיש צדיק חי, א
לעבעדיגער רבי, כמו שצועק בזוה"ק
פ' אחרי (דף ע"א ע"ב) על ר' ייסא
ששאל איך אפשר להתפלל על קברי

יט) ויאמר ארחמך ה' חזקי, [וברמב"ן
(פרשת חיי שרה) פירש בזה לשון הפסוק
ברוגז רחם תזכור שהכוונה לדוד
המלך שאמר לפני השי"ת אני אוהב
אותך, ארחמך ה', והוא מבהיל כי זה
תכלית רום המעלה של דוד המלך
(כמו ברוגז עקדה דילמק) שאמר ה' אני
אוהב אותך !!!].

ויש לרמז כי ראשי תיבות ויאמר
ארחמך ה' חזקי הוא יוחא"י,
כי על ידי זרעו של יוחאי הכניס
השי"ת בעולם את האור שכל יהודי
יכול להסתובב ביום ובלילה בביתו
בלכתו ובמיטתו ולזעוק בלבו: ה'
אני אוהב אותך !!!

ומסופר על הרבי ר' ברוך ממעז'בוז'
זי"ע (אורי ישראל) כשאמר
תהלים והגיע לפסוק ארחמך ה'
חזקי, התלהב מאד ואמר רבש"ע
איך האב דיר אזוי ליב ולא היה יכול
להמשיך הלאה [והלא נודע
ההתקשרות הגדולה של הרבי ר'
ברוך לרשב"י ותורתו הקדושה שכל
שנה בל"ג בעומר בסיום הזוה"ק
אמר ר' שמעון אני מכיר אותך ואתה

**הסוד הקדוש של הרה"ק רבי
צבי הירש מרימנוב על יום ל"ג
בעומר | לחיות בשמחה ובאור
| אהבה שקדמה לבריאה**

ובדרך זו ישכון אור להבין דברי חכמים וחידותם בגילוי סודו של ל"ג בעומר מש"כ בסה"ק בארות המים (פרשת אמור) כי הרה"ק הרבי ר' צבי הירש מרימנוב זי"ע אמר תורה על הפסוק לנפש לא יטמא בעמיו וזל"ק, דהגם שהגחלים נכבו לא יתיימש את עצמו לטמאות הנפש חלילה, כי התשובה מועלת, ובזה גילה סודו של ספירת ל"ג בעומר, עכל"ק.

ודיבור זה כבר מובא לבק"ז זי"ע בדברי חיים זי"ע (פ' אמור) בשם רבי יוסל' מטארניגראד זי"ע, עמיו מלשון גחלים עוממות, אעפ"כ אל יתיימש ויטמא נפשו אלא ישוב אל ה' כי אין יאוש בעולם כלל.

ושמעתי מפ"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א מפשעווארסק בשם אביו הק' זי"ע שהתלהב וזעק רביה"ק מצאנו זי"ע ואמר הער וואס תורה

צדיקים הרי ודורש אל המתים כתיב, וקמהדר ליה, עוד לא טעמת את טעם הכנף של צפור הגן עדן, עד כען לא חמיתא גדפא דצפרא דעדן, הרי הצדיק הוא חי, ולא נקרא דורש אל המתים [ידוע בזה דברי הבאר היטב (נסי' תקפ"ו) ושו"ת מנחת אלעזר (ח"א סי' סח)].

ובפרט אצל רשב"י שכשמו כן הוא בר יוחאי [בר יוחאי אותיות אבר חי, וי"ו יסוד], וראה לזה מגמ' ע"ז (דף ס' ע"ב) שאמר רב אדא בר אבהה ינחתו לו ברכות על ראשו של רשב"י [שהתיר יין במידה עי"ש], והעיר הרש"ש הרי לשון זה לא שייך אלא בצדיק שעודו חי בעלמא הדין, אלא מכאן שרשב"י עדיין חי וקיים עמנו, קרויים חיים, ואף ההתייחסות אליו הוא כצדיק חי.

רשב"י חי בלבו של כל אחד מאתנו, וכפי גודל השמחה ברשב"י כן זוכים להתקשרות עם רשב"י כמ"ש ראב"ן זי"ע [ועי' ליקו"ה ר"ח ו' שרשב"י תיקן תיקון האהבה].

במנשה מלך יהודה שחתר לו
הקב"ה חתירה מתחת כסא כבודו כי
רחמי ה' הם בלתי גבול.

ורשב"י ממשיך עלינו אור הגאולה
להתבונן עתה עוד בגלותי
לגאלני, לחיות גאולה, בכח
הפנימיות שהיא הקובעת, להרגיש
שכל העומד לפדות כפדוי, ואנו
פדויים ועומדים שמחים ודבקים
באהבתו ית"ש, וזה סודו של ל"ג
בעומר לפסוק מלמות ולהתייאש
ולהיטמא כשנמצאים במצב של
גחלים עוממות שנכבו הגחלים,
אלא לחיות בשמחה וחיות ואור
ואש תמיד תוקד על מזבח האהבה
לא תכבה.

רשב"י מעורר את האהבה שקדמה
לבריאה, האהבה שבדעת
דתורה ל"ג בליקו"מ (ל"ג), שהיא
האהבה שלמעלה מטעם ודעת, כל'
התניא פי"ח (פ"ח), האהבה הזאת
ששום דבר שבעולם אינו יכול
לפוגמה או לטשטשה כי היא
קודם הבריאה.

איז, אש תמיד תוקד על המזבח לא
תכבה אפילו אחר שנכשל בעבירה
חמורה ביותר א הארבע עבירה א
הארבע עבירה זאל פלאקערן אהבה
צום אייבערשטן [ועי' אמרי יעקב
משפטים באריכות], ושמעתי
מהרה"צ ר' מאיר נתן שליט"א עוד
בזה בשם דודו מהר"ב מספינקא
שליט"א ואכמ"ל.

ולכאורה איך נוכל למצוא בזה רמז
לסודו של ספירת ל"ג
בעומר להחיות נפשותינו, ומה
כוונת הרבי ר' הערש זי"ע.

אמנם כאשר נתבונן באור שורש
קדושת הרשב"י שפתח
עיננו לראות פנימיות הקדושה
והטוב שבכל דבר שבעולם, וגם
להתבונן בנקודת הפנימיות של
הנקודה הטובה שלי, הדסים, עיני
השכל, אסא ביני חילפא, זה סודו
של ל"ג בעומר, כי רשב"י מעורר
עלינו רחמי ה' מאין סוף, שכל יהודי
בכל מצב שבעולם עדיין השי"ת
אוהב אותו ומצפה לו, וכלשונו של
רשב"י בעצמו בגמ' (סנהדרין דף ק"א ע"א)

וקדוש, חלק אלו-ה ממעל, אהוב ונחמד ומתוק, ולכן שורפים הבגדים לרמז שעתה אנו מתחדשים ושורפים כל הרע שהוא רק בחיצוניות שלנו, ואנו מקבלים ביום זה את הכח שרשב"י מאיר לנו להסתכל בפנימיות ובשכל של כל דבר ולהידבק בנקודת החיות האלוקית לראות רק את הטוב, לחיות אהבה ולשמוח בגאולה, היום.

ביאור המעשה של המג"א
בשם השער הכוונות | מעשה
מבהיל מהחיד"א | ישוב
סתירת המעשיות

ובזה מובן המעשה הפלאי והמבהיל
שמובא בשער הכוונות ברבינו **אברהם הלוי**, והובא במגן אברהם (ת"ג סק"ג) [המג"א אינו מעשה ביכל', וכשהוא מביא מעשה...] שבעת הריקודין קדישין של האר"י הק' יחד עם החבריא בשמחת הרשב"י במירון, באותו חצר בו אנו זוכים להכניס את הגוף שלנו בחדס ה', באותם ד' אמות, נתגלה אליו רשב"י בכבודו ובעצמו בקפידה

החידוש של הגאון מקוטנא |
טעם שריפת הבגדים כי
העיקר הוא הפנימיות

וכפי שחידש לפי זה הגאון מקוטנא
בספרו ישועות מלכו (על הרמב"ם דף ע"ו ע"ב) ליישב טענת החתם סופר (י"ד ס' ל"ג) הידועה נגד מנהג שריפת הבגדים.

כי הרי כל ענין הבגדים בא לעולם
רק אחר חטא אדם הראשון שעשה לו השי"ת כתנות עור-אור, ורשב"י קידש וזיכך עצמו בלימוד במערה ללא בגדים, הוי משלהי מנייהו (שם לג ע"ב), כי הגיע לזיכוך של קודם החטא.

ועל כן בכל שנה ושנה ממשיך עלינו
רשב"י הקדוש ביום שמחתו בל"ג בעומר גילוי אהבה שקודם החטא ואהבה שקדמה לבריאה, ולכן זורקים ושורפים הבגדים, כי אנו מגלים בזה דעתנו כי כל החסרונות והירידות שנתרחקנו ושכחנו אהבת ה' אלינו, היא רק בבגדים החיצוניים שלי, כי בפנימיות נפשי הנני נקי וטהור

ביום ל"ג בעומר, ומיד רץ לקרוע הפסק דין, ולמחרת כשהגיעו חברי הבי"ד, הסביר להם שרצונו של רשב"י שכולם ישמחו עמו, בלי טענות על אף אחד. [ודבר זה נשנה בשנת תרע"א לאחר המפולת כשראו שיש פירצות בגדרי הצניעות ותיקנו שלא יעלו נשים למירון, ואותו צדיק וקדוש רבי ישראל קארדונער זי"ע שבקדושתו הכריז דבר התקנה לא השלים שנתו כמובא בימי שמואל].

וצריך להבין שאם הבי"ד דצפת באו לכלל החלטה לבטל ההילולא מסתמא היו שם עבירות יותר חמורות מאמירת נחם... ועל הכל מאריך רשב"י אפו, וסובל הכל, ואם כן מדוע איפוא יצא הקצף על אותו צדיק באמירת נחם.

**עיקר ההתקשרות לר' שמעון
לשמוח בגילוי אור האהבה
ופנימיות התורה**

חלילה וחס אין לנו השגה ברבי אברהם ובאמירת נחם שלו, אבל בדרך אפשר להאיר נפשנו בהתקשרות לרשב"י, י"ל דכיון שכל

עצומה על תלמידו רבי אברהם הלוי, ומה היה פשעו? כי לגודל צדקתו וקדושתו וגעגועיו לאוקמא שכינתא מעפרא היה בכל יום אומר תפלת נחם שאומרים בתשעה באב, והנה כי כן גם כאן במירון בל"ג בעומר אמר נחם כדרכו בקודש, ורשב"י הקפיד עליו מאד, ואף הענישו בעונש חמור בהסתלקות בנו רח"ל.

ובפשטות איך זה יסתדר עם מעשה אחר ששמעתי מזקני עמוד ההוראה הגה"צ רבי משה הלברשטאם זצוק"ל שראה מעשה בכת"ק של החיד"א, שבזמן מרן הבית יוסף רצו לבטל ההילולא דרשב"י וכתבו הבית דין צדק דצפת עיה"ק כתב לבטל ההילולא, וכמנהגם שם, לא לחתום רק למחרת [אחר ההתבודדות של פארטאגס וישוב הדעת...] ויהי באמצע הלילה והנה הרשב"י במלוא הדרו נתגלה להב"י הקדוש בטענות חמורות: היתכן כי באת לבטל את שמחתי? ומה לך מהם? ואמר לו שתבוא מגפה גדולה בעבור זאה ההסכמה שהסכימו ביניהם לבטל המחול

הסתלקות הרבי ר' מענדל'י מוויטעבסק זי"ע ובתפילת מוהרנ"ת היא לשמוח בשמחה הגדולה שה נתן לנו רבי כזה, אוהב נאמן כזה, שמוסר נפשו להכניס בנו אור הגאולה ואור האהבה, שנוכל לחיות באהבת ה' גם בהיום בגלות, לבוא ולשמוח בשמחתו, בשמחת השכינה הקדושה, וכל שאר הישועות והברכות וההשפעות של יגיעת התורה וידיעת התורה ודביקות התורה בנגלה ובנסתר ותפלה ומידות טובות, בני חיי ומזוני, רפואות וישועות, הכל ממילא יבואו כידוע מספה"ק כי בהילולא הוא בחינת חתונה שהצדיק מחלק מתנות לכל השמחים עמו ומתקשרים באהבתו, ובפרט רבי שמעון שכידוע מרבי שלמ'קה זוילע'ר זי"ע עומד על ציונו ומברך את כל אחד ואחד.

סודו של ר' שמעון להתחדש

בנקודת האהבה ועי"ז זוכים

לכל הישועות | ביאור

המעשה בצידון

אבל על כולנה צריכים אנו לקחת את סוד ר' שמעון בעצמו,

נקודת הגילוי שעליה מסר רשב"י נפשו היתה להמשיך את אור הגאולה בתוך הגלות.

וזה טעם כל השמחה וההילולא דרשב"י כי אנו מגיעים לשמוח בשמחת גילוי פנימיות התורה, גילוי אור האהבה, אם כן הרי מאיר כאן עתה בית המקדש.

ואם כן כשאתה בא כאן במירון ביום ל"ג בעומר ואומר נחם, הרי לא הבנת את יסוד כל הסוגיא..., וכביכול אתה מפריע לי להמשיך שפע חדש של אור הגאולה שמתגלה מחדש כל שנה בל"ג בעומר.

כי כל העבודה בשמחת ל"ג בעומר במירון, הרי ייסדה האר"י הק', והוא בדבריו הקדושים כותב ג' דברים שצריך לעשות במירון א' אוכלים ב' שותים ג' ושמחים !!!.

כל העבודה שלנו בל"ג בעומר במירון [ובכל מקום, כי בודאי קדושת הצדיק מתפשטת לכל העולם כולו כמפורש בזה"ק (פ' אחרי דף ע"א ע"ב) בכלהו עלמין, וכפי שמדייק התניא במכתבו לאחר

ולמה אם כן הוצרך כל המעשה של הסעודה, הרי מיד כשבאו אליה בראשונה למה לא התפלל ויוושעו.

אלא אולי אפשר לומר כי כדי לקבל את הישועה מהצדיק צריכים להתקשר לנקודת הצדיק ושורש הגילוי שלו, והנה זוג זה שהגיעו שבוירים ורצוצים ללא רוח חיים של חיות ושמחה (מהם טהרה) איך יוכל הצדיק שכל ענינו גילוי האהבה, להמשיך להם ישועה, לכן העיר לבם בחינגא דסעודה לעורר אצלם נקודת האהבה, ורק עתה (פסקו למוט) שיצאו מהעצבות, והתחדשו בנקודת האהבה, עתה יוכל הצדיק להמשיך להם ישועה.

הכנה לקראת העלי' למירון | לצעוק רבי ש-מ-ע-ו-ן!

ובכן, נבוא אל המלך, לשוש ולשמות ביום שמחתו, לקיים מצוות האר"י הק', לעשות אותו יום משתה ושמחה (פרע"ס), להיות אוכלים ושותים ושמחים (שע"ס), להתחדש ולהתעורר באהבת רשב"י שצועק לכל אחד מאתנו: אנן

לבוא ולהתקשר ולשמות בשמחת התנא הקדוש בעצמו ומהותו, וכמו שידוע המעשה דצידון המבוא במדרש שיר השירים (פ"ב) מעשה בצידון בזוג שלא זכו להיפקד בזרע עשר שנים ובאו אל התנא רשב"י כי הסכימו ביניהם להתגרש, אמר להם התנא כשם שבקידושין עשיתם סעודה כן גם עתה, ושמעו לדבריו ועשו סעודה גדולה, ובעת טוב לב הבעל ביין אמר לאשתו טלי כל חפץ טוב שאת חושקת, והיא השקתהו יין הרבה וכאשר נרדם בשכרותו רמזה לעבדיה ונשאוהו לבית אביה, והיא כאשר פג יינו והקיץ משנתו תמה ואמר לאשתו מה אני עושה כאן הרי הוסכם בינינו להיפרד, ותאמר לו, הלא אתה אמרת לי טול כל חפץ טוב, אין לי חפץ טוב יותר ממך, ונתעורר ביניהם אהבה חדשה חזרו ובאו לפני רשב"י והתפלל עליהם ונפקדו בבן, [ועי' בשו"ת הרי"ם מוגר (אה"ע"י ס"י לו) שכתב כן אל זקנינו הקדוש מצאנו זי"ע].

והלא מעשה זה אומר דרשני, הרי הישועה באה בפועל מכח התפילה שהתפלל עליהם רשב"י,

[יש לציין למש"כ בשער הגלגולים
שהאר"י הק' ציווה לתלמידו
מהרח"ו כשמשתטח בציון רבי
עקיבא יאמר עשר פעמים עקיבא
בן יוסף ובכן יתקשר לשורש
נשמתו הקדושה],

וכאשר יאר ה' פניו אלינו להגיענו
ששים ושמחים קדם מלכא
קדישא, אל התנא הקדוש, אף אנו
נאמר ונצעק: אין לי חפץ טוב אלא
אתה!!! אותך חפצתי, אותך
רציתי, התנא הקדוש רשב"י, אתה
החפץ הכי טוב ומתוק וחשוק מכל
ההר הקדוש הזה אשר השכינה
הקדושה ופמליא של מעלה שורים
כאן, כך בחרתי, להיכלל כך,
להתקשר עמך, להיות כלי מוכן
להמשיך לשנת תשפ"ה את השפעת
אור הגאולה ואור האהבה שרשב"י
מאיר לכל העולם, ונוכה לחיות חיי
עולם בקדושת רבינו, ולשמוח
בשמחת אהבתינו.

בחביבותא תליא!!! ולחיות חיים
של גאולה, חיים של אהבה, לעורר
בלב אהבה לרשב"י.

וכפי שמרגלא בפ"ק של מו"ר
הגרי"מ שליט"א בכל שנה,
וגם היום (ט"ז אייר תשפ"ה) שמענוה
מפ"ק, שתיאר את הגיעו של חכם
ספרדי מוחכמי דמשק למירון
ממרחקים, וכאשר הגיע על יד
הציון עמד וצעק: ר-ב-י
ש-מ-ע-ו-ן!!! ר-ב-י ש-מ-ע-ו-ן!!!
ר-ב-י ש-מ-ע-ו-ן!!! בלב בוער
והומה מגעוגעים ואהבה ותשוקה
לתנא האלוקי.

אחר שעמד כך כמה שעות, הטה רבי
הערש ליי ליפל אזנו לשמוע
מה תהא בקשתו מהתנא האלוקי, לא
ביקש מאומה, כי אם המשיך ללהט
באש תשוקת אהבת רשב"י בשאגות:
רבי שמעון, עד אשר פנה והלך
לדרכו, הוי אומר, אנו מגיעים
להתקשר באהבת רבי שמעון.

פיוטים לל"ג בעומר

בר יוחאי

בר יוחאי, נמשחת אשריך, שמן ששון מחברך:

בר יוחאי, שמן משחת קדש, נמשחת ממדת הקדש, נשאת ציץ נור
הקדש, חבוש על ראשך פארך:
בר יוחאי...

בר יוחאי, מושב טוב ישבת, יום נסת, יום אשר ברכת, במערת צורים
שעמדת, שם קנית הודך והדרך:
בר יוחאי...

בר יוחאי, עצי שמים עומדים, למודי יי הם לומדים, אור מפלא אור
היקוד הם יוקדים, הלא הפה יורוד מורך:
בר יוחאי...

בר יוחאי, ולשדה תפוחים, עלית ללקוט בו מרקחים, סוד תורה
קציצים ופרחים, נעשה אדם נאמר בעבורך:
בר יוחאי...

בַּר יוֹחָאִי, נֶאֱזַרְתָּ בְּגִבּוֹרָה, וּבְמִלְחָמָת אִישׁ דֵּת הַשְּׁעָרָה, וַחֲרֵב הוֹצֵאתָ
מִתַּעְרָה, שְׁלֶפֶת נֶגֶד צוֹרְרֶיךָ:
בַּר יוֹחָאִי...

בַּר יוֹחָאִי, לְמָקוֹם אֲבָנֵי שֵׁשׁ, הִנֵּעַתָּ לִפְנֵי אֲרִיָּה לֵישׁ, גַּם גָּלַת כּוֹתֶרֶת
עַל עֵישׁ, תְּשׁוּרֵי וּמֵי יִשׁוּרֶךָ:
בַּר יוֹחָאִי...

בַּר יוֹחָאִי, בְּקִדְשׁ הַקִּדְשִׁים, קו יָרוֹק מִחֲדָשׁ חֲדָשִׁים, שְׁבַע שָׁבָתוֹת סוּד
חֲמִישִׁים, קִשְׁרָתָּ קִשְׁרֵי שִׁין קִשְׁרֶיךָ:
בַּר יוֹחָאִי...

בַּר יוֹחָאִי, יו"ד חֲכָמָה קְדוּמָה, הִשְׁקַפְתָּ לְכַבּוֹדוֹ פְּנִימָה, ל"ב נְתִיבוֹת
רִאשִׁית תְּרוּמָה, אֶת כְּרוֹב מִמָּשַׁח זֵיו, אוֹרֶךָ:
בַּר יוֹחָאִי...

בַּר יוֹחָאִי, אוֹר מִפְּלֵא רוּם מַעְלָה, יִרְאֵת מְלָה־בֵּיט כִּי רַב לָהּ, תַּעֲלוּמָה
וְאִזֵּן קוֹרָא לָהּ, נִמְתָּ עֵינִן לֹא תִשׁוּרֶךָ:
בַּר יוֹחָאִי...

בַּר יוֹחָאִי, אֲשֶׁרִי יוֹלְדֶתְךָ, אֲשֶׁרִי הָעָם הֵם לוֹמְדֶךָ, וְאֲשֶׁרִי הָעוֹמְדִים עַל
סוּדְךָ, לְבוֹשֵׁי חֹשֶׁן תַּמְיֹד וְאוֹרֶיךָ:
בַּר יוֹחָאִי...

וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לַחֲיוֹנִי

וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לַחֲיוֹנִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר-יִזְחָאִי:

אִישׁ אֱלֹקִים קְדוֹשׁ הוּא, אֲשֶׁרֵי עֵין רְאֵתָהּ, לֵב חָכָם יִשְׁפִּיל פִּיהוּ,
אָדוֹנִינוּ בֶר יִזְחָאִי:
וַאֲמַרְתֶּם

בְּרוּךְ הוּא מִפִּי עֲלִיוֹן, קְדוֹשׁ הוּא מִהַרְיוֹן, מְאֹר גָּלִיל הָעֲלִיוֹן, אָדוֹנִינוּ
בֶר יִזְחָאִי:
וַאֲמַרְתֶּם

גִּבּוֹר וְאִישׁ מִלְחָמָה, בְּדַת תּוֹרָה תְּמִימָה, מָלֵא מִדָּע וְחֻכְמָה, אָדוֹנִינוּ
בֶר יִזְחָאִי:
וַאֲמַרְתֶּם

דָּרֵשׁ כָּל תַּעֲלוּמוֹת, בָּעֵז וְתַעֲצוּמוֹת, עֲלָה מַעֲלוֹת רָמוֹת, אָדוֹנִינוּ בֶר
יִזְחָאִי:
וַאֲמַרְתֶּם

הוֹחֵפָא בְּתוֹךְ מַעְרָה, מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה, שֵׁם לָמַד סִתְרֵי תּוֹרָה, אָדוֹנִינוּ בֶר
יִזְחָאִי:
וַאֲמַרְתֶּם

וְשֵׁם נִבְרָא מַעֲיֵן לוֹ, וְחֵרוֹב לְמַאֲכָלוֹ, מַה טוֹב חֶלְקוֹ וְחֻבְלוֹ, אָדוֹנִינוּ בֶר
יִזְחָאִי:
וַאֲמַרְתֶּם

זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָּה, דִּין רִיכָא וְכַר רִיכָא, זָכָה רַבִּים וְזָכָה, אָדוֹנִינוּ בֶר
יִזְחָאִי:
וַאֲמַרְתֶּם

חֲדִישׁ כִּמָּה הִלְכוֹת, הֵם בְּמִשְׁנֵה עֲרוּכוֹת, זֶה הַמְרָגִז מִמְלָכוֹת, אֲדוֹנֵנוּ
בַּר יוֹחָאי:

טָהַר אֶת עֵיר טְבִירָה, עָשָׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, הוֹדוּ לוֹ מִשְׁמִיא, אֲדוֹנֵנוּ בַּר
יוֹחָאי:

יָדַע כָּל הַנִּסְתָּרוֹת, דִּבְרָיו עוֹשִׁים פְּרוֹת, בְּטַל כִּמָּה גְּזוֹרוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר
יוֹחָאי:

כָּל-יָמָיו אֲשֶׁר חָיָה, אוֹת הַקִּשְׁת לֹא נִהְיָה, כִּי הוּא אוֹת עוֹלָם הָיָה,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

לְכָל-יִשְׂרָאֵל הָאִיר בְּסוֹד תּוֹרַת הַבְּהִיר, כְּאוֹר הַחֲמָה מְזַהֵר, אֲדוֹנֵנוּ בַּר
יוֹחָאי:

מָקוֹם בָּחַר בְּשִׁמְיָא, עִם הַנְּבִיא אַחֲיָה, זֶה מִבְּנֵי עֲלִיָּה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתָם

נִחַמְד מְאֹד לְמַעַלָּה, זָכָה לִיקָר וּנְדָלָה, כֶּתֶר עֲלִיּוֹן לוֹ נִגְלָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר
יוֹחָאי:

סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שְׂפַחְבוֹרָה, מִמָּנּוּ תִצֵּא תּוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:
וְאִמְרָתָם

עָשָׂה שְׁבָעִים תְּקוּנִים, יִקְרִים מִפְּנִינִים, בָּם תִּקַּן הָעֲלִיּוֹנִים. אֲדוֹנֵנוּ בַּר
יוֹחָאי:

הייליגער רבי שמעון

פֿתַח אֶת פֿיו בְּחִכְמָה, הוֹצִיא אוֹר תַּעֲלוּמָה, תִּקַּן זְהָרֵי חֶמְדָּה, אֲדוֹנֵינוּ
בַּר יוֹחָאי:

צַדִּיק יְסוֹד הָעוֹלָם, גָּלָה מִדְרָשׁ הַנֶּעֱלָם, יָכוֹל לַפְטוֹר הָעוֹלָם, אֲדוֹנֵינוּ
בַּר יוֹחָאי:

קוֹלוֹ זָמַר עֲרִיצִים, וְהִכָּרִית אֶת הַקּוֹצִים, וְהִצִּיל הַלְּחוּצִים, אֲדוֹנֵינוּ בַּר
יוֹחָאי:

רָאָה פָּנָיו מְאִירִים, בְּשִׁכְתּוֹ עִם חֲבֵרִים, עַת גָּלָה סוֹד נִסְתָּרִים, אֲדוֹנֵינוּ
בַּר יוֹחָאי:

שְׁלוֹם רַב עַל מוֹשְׁכָּבוֹ, מֵהַיָּפוֹי וּמֵה־טוֹבוֹ, דּוֹכֵר אֶמֶת בְּלִבּוֹ, אֲדוֹנֵינוּ
בַּר יוֹחָאי:

תּוֹרָתוֹ מִיָּגֶן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ,
הוּא יְמַלִּיץ טוֹב עָלֵינוּ, אֲדוֹנֵינוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתָם

אֲשֶׁרִינוּ מַה טוֹב חִלְקֶנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבַר יוֹחָאִי:
וַיְמָה נָעִים גּוֹרְלֵנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵנוּ בֶּר יוֹחָאִי:

אָב הַרְחֵמֵן שְׁמַע קוֹלֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבַר יוֹחָאִי: אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ,
בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵנוּ בֶּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

בְּמַהֲרָה יָבוֹא וַיַּגֵּל לָבֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבַר יוֹחָאִי: בֶּן דָּוִד יָבוֹא וַיַּגְאֲלֵנוּ,
בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵנוּ בֶּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

גִּלְיָה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבַר יוֹחָאִי: גְּאֻלָּה שְׁלָמָה תַּגְאֲלֵנוּ,
בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵנוּ בֶּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

דַּעַה וְהַשְׁכֵּל תְּבוֹנֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבַר יוֹחָאִי: דוֹר יִשְׂרָאֵל תְּבַרְכֵנוּ, בְּזִכּוֹת
אֲדוֹנֵנוּ בֶּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

הַשֵּׁב שְׁכִינְתְּךָ לְצִיּוֹן עִירֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבַר יוֹחָאִי: הַיּוֹם תִּשְׁמַע שׁוֹעֲתֵנוּ,
בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵנוּ בֶּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

הייליגער רבי שמעון

וְתַעֲרַב לְפָנֶיךָ תַּפְלִתִּנוּ, בְּהַלּוֹלָא דְּבַר יוֹחָאִי: וְלְצִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ יִזְכּוּ עֵינֵינוּ,
בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
אשרינו...

זָכוֹת אָבוֹת יִגַּן עָלֵינוּ, בְּהַלּוֹלָא דְּבַר יוֹחָאִי: זֶה ה' קוֹיֵנוּ וַיִּשְׁעֵנוּ, בְּזָכוֹת
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
אשרינו...

חוּם וְרַחֵם נָא עָלֵינוּ, בְּהַלּוֹלָא דְּבַר יוֹחָאִי: חֲמַל עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ,
בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
אשרינו...

טוֹב וּמִיטִיב הִדְרֵשׁ לָנוּ, בְּהַלּוֹלָא דְּבַר יוֹחָאִי: טוֹבָךְ וַחֲסִדְךָ עָלֵינוּ,
בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
אשרינו...

יְדַבֵּר עַמִּים תַּחֲתָנוּ, בְּהַלּוֹלָא דְּבַר יוֹחָאִי: יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ, בְּזָכוֹת
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
אשרינו...

כְּתֹר הִילּוּמִים לְרֹאשֵׁינוּ, בְּהַלּוֹלָא דְּבַר יוֹחָאִי: כְּבוֹד וְהֹדֵר תַּעֲטִרְנוּ,
בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
אשרינו...

לָשֶׁם וּלְתִהְיֶה תִתְּנֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: לָחֶם חֲקֵנוּ הַמְרִיפֵנוּ, בְּזִכּוֹת
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

מִלָּךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: מִבְּרַכְתְּךָ מַלְא יְדֵינוּ,
בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

נֶאֱדָר וְאֵדִיר אֵל תִּשְׁכַּחֲנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: נִהְלָנוּ לְצִיּוֹן גּוֹרְלָנוּ,
בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

סוּף וְקֶץ לְכָל צָרוֹתֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: סֵלַח נָא לַעֲוֹנוֹנוּ, בְּזִכּוֹת
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

עַת רְצוֹן הַיּוֹם לָנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: עֲזָרְנוּ אֱלֹקֵי יִשְׁעֵנוּ, בְּזִכּוֹת
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

פָּתַח לָנוּ שַׁעְרֵי רַחֲמִים לְתַפְלָתֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: פִּרְנָסָה בְּרוּחַ
תְּפִרְנָסֵנוּ, בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

הייליגער רבי שמעון

צְמִיחַת קֶרֶן לְגֻאֲלֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: צְדָקָה וְחֶסֶד עָשָׂה עִמָּנוּ,
בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

קָרַע רֹעַ גִּזֵּר דִּינֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: קוֹמֶם קָהֵל עַדְתָּנוּ, בְּזִכּוֹת
אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

רְצוּנֵינוּ לְרֵאוֹת מַלְפָּנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: רְפוּאָה שְׁלֵמָה תְּרַפָּאנוּ,
בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

שְׁכֵן כְּמֵאז בְּאַהֲלֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: שׁוּבָה ה' אֶת שְׁבוּתָנוּ, בְּזִכּוֹת
אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

תַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצָנוּ, בְּהִלּוּלָא דְּבֵר יוֹחָאִי: תִּבְנֶה לָנוּ מִקְדָּשָׁנוּ,
בְּזִכּוֹת אֲדוֹנֵינוּ בֵּר יוֹחָאִי:

אשרינו...

